

THÀNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 8

MARS 1938

SỐ 85

TÒA SOẠN :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman
Quản-lý Thánh-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p.20
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

AI CẢN TAY CHÚA ?

«Không nhớ lại tay của Ngài» (Thi-thiên 78 : 42)

DÓ há chẳng phải khuyết-diêm to-lớn nhưt của môn-đồ Đấng Christ ? Đó há chẳng phải duyên-cớ công-việc Đức Chúa Trời thường bị thất-bại thâm-khốc ? Xưa kia trong Thi-thiên 78, A-sáp thuật rõ lòng nhơn-từ của Chúa đối với dân Y-sơ-ra-ên khi họ lạc-loài nơi đồng vắng. Nhưng họ thiếu lòng hoàn-toàn tin-cậy Chúa để được Ngài ban mọi vật cần-dùng gấp và giúp cho toàn-thắng nghịch-cảnh. Đứng trước một việc cần đặc-biệt, tin-đồ rất dễ quên bằng quyền-phép của Đức Chúa Trời và bởi đó hạn-chế Ngài, như con-cái Y-sơ-ra-ên thuở xưa sanh lòng vô-tín mà nói rằng: «Đức Chúa Trời há có thể dọn bàn nơi đồng vắng sao?» (Thi 78 : 19, 20).

AI CẢN TAY CHÚA ?—NGƯỜI THIẾU ĐỨC-TIN

BAO phen Hội-Thánh Đông-dương phạm tội không tin-cậy Chúa—«không tin Đức Chúa Trời, cũng chẳng nhờ-cậy sự cứu-rỗi của Ngài» (Thi 78 : 22). Thiếu đức-tin, tin-đồ than-thở rằng: «Phải, xưa kia Chúa đã làm trọn lời hứa, nhưng trường-hợp chúng tôi gặp đây thật là đặc-biệt. Đức Chúa Trời có thể và có vui lòng cứu-giúp chúng tôi chẳng?» Không nhớ rằng Đức Chúa Trời thành-tin với mình trong kỳ quá-khứ, cho nên tâm-hồn nặng mồi lo-âu và làm hồ-thẹn Đức Chúa Trời. Chính lúc này tòa soạn THÁNH-KINH BÁO đương lo cho sự tiến-hành của tờ nguyệt-san trong bảy năm qua đã tự tổ là tràn phước và giúp-đỡ rất nhiều người. Để cử tiến-hành công-việc, Đức Chúa Trời đã dọn một con đường, dọc theo đường ấy Ngài trữ sẵn mọi sự cần-dùng. Muốn được mọi sự cần-dùng, chúng ta phải tìm ra và đi theo con đường ấy. Vậy xin anh em đọc-giả tự hỏi bản-phận mình đối với cơ-quan chung phải như thế nào. Anh em há chẳng có thể hi-sinh một sự vui-thích, thuận-tiện, hoặc xa-xỉ mà dành-giùm món tiền nhỏ-mọn 1\$20, gửi về mua báo, ngõ hầu công-việc Chúa ở Đông-dương được tấn-tới sao ?

AI CẢN TAY CHÚA ?—NGƯỜI QUÊN NGÀI

PHƯỚC thay cho tin-đồ nào biết rằng Đức Chúa Trời không quên-bỏ mình ! Bao phen chúng tôi quên-bỏ Ngài, đó là nguyên-nhơn phần nhiều nông-nỗi buồn-phiền, lo-lắng. Ngày nay số người bị đám mây mờ lo-lắng bao-phủ tăng hơn trước gấp bội. Trong thời-kỳ bất-trắc, kinh-khủng này, gánh nặng

cuộc đời dè dặt càng mạnh, và nghịch-cảnh càng cấp-bách không sao chịu nổi. Mỗi sự chiến-tranh luôn luôn như đám mây lơ-lửng trên cả thế-giới. Về phần cá-nhơn, thì càng ngày càng khó kiếm việc làm và giá sanh-hoạt càng ngày càng cao. Trong thời-kỳ tối-tăm như thế này, chúng ta cần phải tự yên-ủi bởi nghĩ rằng Đức Chúa Trời nhớ mình cũng như Ngài «nhớ» Nô-ê (Sáng 8: 1), «nhớ» Áp-ra-ham (Sáng 19: 29), «nhớ» Ra-chên (Sáng 30: 22), và «nhớ đến sự giao-ước mình kết-lập cùng Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp» (Sáng 2: 24).

AI CẦN TAY CHÚA? — NGƯỜI KHÔNG CẦU-NGUYỆN

CHÚNG tôi phải lấy đức-tin đơn-sơ mà nhắc Đức Chúa Trời nhớ lại các lời hứa của Ngài. Chính trong thời-kỳ này anh em phải vâng theo lời Sứ-dõ Phao-lô bảo mình cầu-nguyện — «Hãy trình các sự cầu-xin của mình cho Đức Chúa Trời» (Phil. 4: 6). Chúng tôi không cần đau-thương, vật-vã trước mặt Ngài đường dè nhờ đó cảm-dộng lòng Ngài, như bọn thầy tế-lễ của Ba-anh kêu-la và tự xẻo thịt. Bình-tĩnh và đơn-sơ anh em hãy trình Ngài mọi sự cần-dùng. «Hãy phó-thác đường-lối mình cho Đức Giê-hô-va» (Thi 37: 5). Có vài bản Kinh-Thánh tiếng Anh dịch chữ «*phó-thác*» là «*lăn.*» Như vậy, có một ý yên-ủi mình rằng không cần khuôn gánh nặng đi xa, hoặc thân đem nó đến cho Ngài, hoặc giờ tay nhắc bổng nó lên, nhưng chỉ phải lăn nó qua Đấng chẳng những đứng ngang với mình, song thật còn đứng dưới mà gánh-vác mọi sự cần-dùng, quăn-bách nặng-hề hơn hết của mình nữa. Biết bao người tưởng nổi lo-buồn của mình to-lớn quá, có phó-thác cho Chúa, Ngài cũng không gánh nổi. Vì khó tin-cậy như thế, nên khó tìm ra phương giải-cứ linh-nghiệm. Nhưng đây chỉ cần lăn một cái thì gánh nặng chuyển qua bàn tay mạnh sức của Ngài, vì Ngài nhớ đến chúng ta và hiểu-biết mọi sự cần-dùng của ta. Vậy, anh em hãy «*lăn*» đường-lối chông-gai, hiểm-trở, hiu-quạnh vào Ngài, thì «Ngài sẽ làm thành việc ấy.» Đấng đã dựng nên thân-thể anh em cũng sẽ lo cung-cấp mọi sự cần-dùng cho thân-thể ấy. Ngài coi quý sức khỏe, con-cái và tình-hình Hội-Thánh của anh em, vì Ngài nhận thấy con chim sa xuống đất và đếm hết tóc trên đầu mỗi người.

AI CẦN TAY CHÚA? — NGƯỜI LO-ÀU, BỐI-RỐI

KHÔNG thể tránh khỏi lẽ thường trong cuộc đời dẫu. Có lẽ ta được thanh-vượng ở nơi này mà bị thất-bại ở chỗ khác. Nhưng nếu trong mọi cơn thử-rèn, chúng tôi nhớ Đức Chúa Trời và các lời hứa của Ngài, thì sự bình-an của Ngài, như thiên-sứ hộ-vệ xòe cánh trắng, sẽ từ trời giáng xuống gìn-giữ tinh-cảm của tâm-hồn và ý-tưởng của trí-não. Buồn-phiền, xao-xiển, lo-lắng đều sẽ tránh xa, cũng như tiếng kêu-la của thế-giới mòn-mỏi vì chiến-tranh không còn khuấy-rối lòng-dạ con-cái Đức Chúa Trời đã hoàn-toàn tin-cậy Ngài. Sự bình-an «*giữ-gìn*» hoặc — theo nguyên-văn Hi-lạp — «*đóng binh*» trong lòng tin-dõ như quan-quân phòng-thủ thành-trị (Phil. 4: 7).

1938—NĂM TOÀN-THẮNG CỦA THÁNH-KINH BẢO

VẬY, chúng ta chớ quên Đức Chúa Trời, nhưng hãy hoàn-toàn tin-cậy Ngài, và làm trọn phận-sự chủ-bút, quản-lý, cô-động-viên hoặc độc-giả đối với chức-vụ thiêng-liêng của THÁNH-KINH BẢO. Anh em chúng ta hãy sẵn-sàng hi-sinh thì-giờ, sức-lực và tiền-của, ngõ hầu chức-vụ của THÁNH-KINH BẢO cứ được tấn-tới và mở rộng cho đến khi Chúa trở lại. Xin anh chị em hãy kíp gởi 1\$20 mua báo đồng-niên kể từ tháng Mars 1938 đến tháng Février 1939. Chúng tôi xin cảm ơn hết thầy anh chị em trước.—T. K. B.